

اهداف دریایی زیر ذره بین پهپادهای انتحاری نداجا

www.Eghtesadsaramad.ir

وزارت دفاع جمهوری آذربایجان اعلام کرد

توافق میان ایران و جمهوری آذربایجان برای برگزاری رزمایش مشترک در دریای خزر

@Eghtesadsaramad eghtesadsaramad

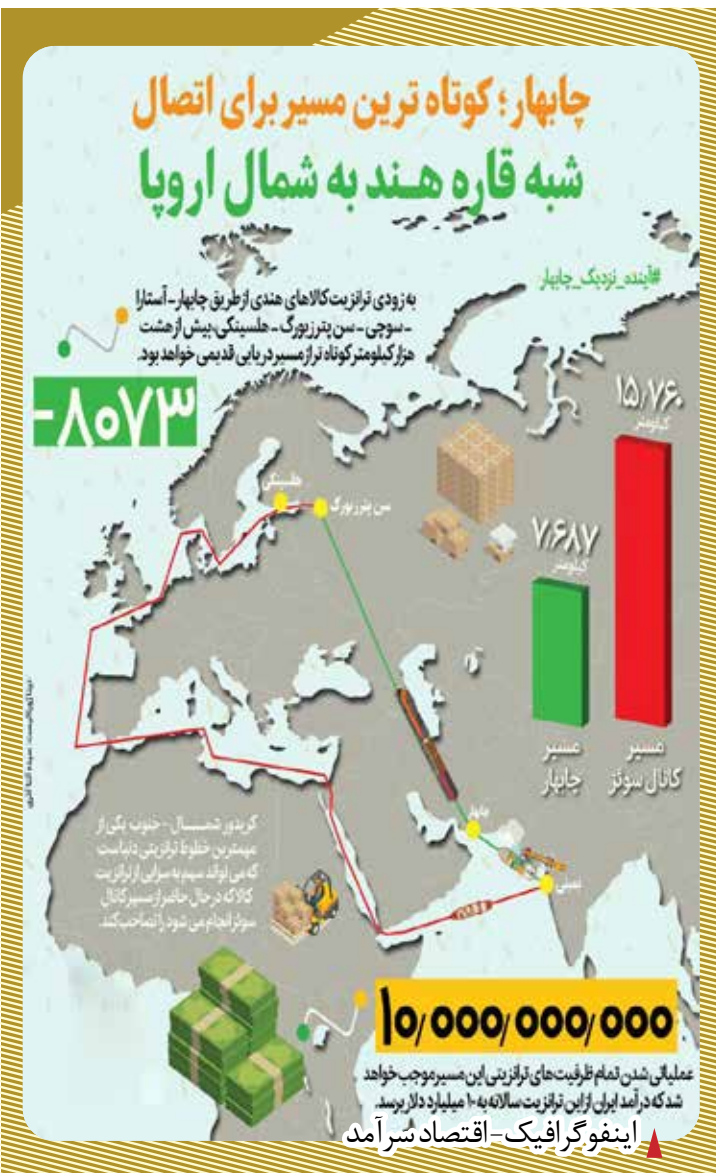
پنج شنبه ۱۳ مهر ۱۴۰۲ سال هفتم- شماره ۱۷۴۸ - قیمت: ۲۰۰۰۰ تومان

باشما هستیم باتحلیل های دریایی روزنامه اقتصاد سرآمد

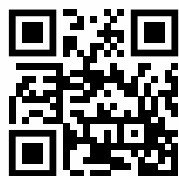
www.eghtesadsaramad.ir

تلفن: ۸۸۷۶۹۲۲۷ - ۰۲۱ - همراه: ۰۹۱۹۸۵۴۳۹۹۶

اینجا امید

ادامه دارد

همین الان
منو اسکن کن

نشانی: تهران، ابتدای بزرگراه ارتش، بلوار شهید مژدی (اوشان)،
خیابان پروفیسور وثوق، بلوار محک، مؤسسه خیریه و بیمارستان
فوق تخصصی سرطان کودکان محک
تلفن: ۰۲۱-۲۳۵۴۰

محک
مؤسسه خیریه حمایت از
کودکان مبتلا به سرطان
mahak-charity.org

خلیج فارس

فرمانده منطقه دوم دریایی سپاه:

اراده بر تر در خلیج فارس در دستان جمهوری اسلامی ایران است

یادداشت

اندر احوال رقبای همیشگی

حمزه رستمی نیا- اوایل دهه ۱۹۸۰ میلادی یک لحظه تاریخی بزرگ بود؛ چین و هند به عنوان جمعیت ترین کشورهای جهان و بسا درآمدهای سرانه تقریباً مشابه شروع به آزادسازی و گشایش اقتصادهایشان کردند. پیش بینی هایی که درباره هردو کشور مطرح می شد همواره با کلماتی مثل «انقلاب» و «معجزه» همراه بود. اما در حالی که چین روی ایجاد بنیان قوی برای توسعه سرمایه انسانی متمرکز شده بود، هند چندان به این موضوع توجه نکرد. و شاید تفاوتی که امروزه در افسق اقتصادی چین و هند دیده می شود از همان دوران و همان تفاوت نشات گرفته باشد.

برخی صاحب نظران در جهان به مسئله تاثیر حاکمیت سیاسی چین روی اقتصادش توجه بیش از اندازه ای داشته اند و پیش بینی زمین خوردن اقتصاد چین از این بابت را می کردند در مارس ۱۹۸۵ میلادی روزنامه وال استریت جورنال بیشترین تحسین و تمجید ممکن را نثار راجیو گاندی نخست وزیر هند کرد. در سرمقاله این روزنامه با عنوان «راجیو ریگان» آمده بود که راجیو گاندی در زمینه مقررات زدایی و کاهش مالیات ها مشابه ریگان عمل کرده و در هند انقلابی کوچک به راه انداخته است.

سه ماه بعد در آستانه سفر گاندی به آمریکا، اقتصاددان دانشگاه کلمبیا جاگدیش باگواتی حتی حرف های افراط آمیز تری زد و در نیویورک تایمز نوشت: «هند بسیار از چین امروزی جلوتر است و یک معجزه اقتصادی در شرف وقوع است». در سال ۱۹۸۱ میلادی بانک جهانی اعلام کرد که امید به زندگی در چین ۶۴ سال اما در هند ۵۱ سال است و در گزارش خود توضیح داد که وضعیت تغذیه چینی ها از هندی ها بهتر است. از طرف دیگر خدمات بهداشت و درمانی - به خصوص به زنان - در چین بهتر بود و نرخ بیشتری از جمعیت در چین در قیاس با هند از تحصیلات ابتدایی برخوردار بودند. در آن زمان، بانک جهانی یک پیش بینی مهم کرد؛ اینکه با بهبود وضعیت توسعه سرمایه انسانی و بهبود وضعیت زنان در چین، می توان انتظار داشت که ظرف یک نسل، استانداردهای سطح زندگی در این کشور افزایش یابد. آن چه که بانک جهانی در آن زمان به درستی رویش تمرکز کرده بود، موضوع توسعه سرمایه انسانی بود که اخیراً توسط اوود گالور اقتصاددان دانشگاه براون نیز مورد تایید مجدد قرار گرفته است. گالور می گوید از زمان آغاز انقلاب صنعتی، هر نمونه ای از پیشرفت اقتصادی و رشد پایدار به نحوی با موضوع توسعه سرمایه انسانی و افزایش مشارکت زنان در نیروی کار مرتبط بوده است. این دو حوزه هایی هستند که در هند آن قدرها مورد توجه قرار نگرفته اند. این در حالی است که چین حتی بعد از آنکه اقتصادش بازارمحور شد باز هم به سرمایه گذاری در منابع انسانی توجه زیادی داشت و سطح آموزش و بهداشت و درمان در این کشور بهبود یافت چون قرار بر این بود که نیروی کار در این کشور آن قدر وضع خوبی پیدا کنند که از لحاظ بین المللی قدرت رقابت پذیری زیادی داشته باشند.

شاخص سرمایه انسانی ۲۰۲۰ که توسط بانک جهانی ارائه می شود و وضعیت آموزش و سلامت مردم در هر کشور را بررسی می کند و رقمی بین صفر تا یک را برایش تعیین می کند، به هند ۰.۴۹ داد که کمتر از نپال و کنیا (یعنی کشورهای فقیرتر از هند) است. اما به چین ۰.۶۵ داد که مشابه شیلی و اسلواکی (کشورهای ثروتمندتر از چین) است. در این میان باید توجه داشت که نرخ مشارکت زنان در نیروی کار در چین امروزه ۶۲ درصد است؛ در حالی که در سال ۱۹۹۰ میلادی حدود ۸۰ درصد بود. در همین حال، نرخ مشارکت زنان در نیروی کار در فاصله زمانی مشابه در هند از ۳۲ درصد به ۲۵ درصد کاهش پیدا کرده است. به خصوص در مناطق شهری، ناامنی های اجتماعی باعث کاهش حضور زنان در محیط های کار شده است.

اگر دو اقتصاد چین و هند را در سال ۱۹۵۳ میلادی (تقریباً زمانی که مدرنیزاسیون اقتصادشان را شروع کردند) در وضعیت بهره وری مشابهی در نظر بگیریم، می بینیم که چین تا دهه ۱۹۸۰ میلادی توانست ۵۰ درصد بسر بهره وری خود بیفزاید و امروزه نرخ بهره وری اش تقریباً دو برابر هند است. در حال حاضر هنوز ۴۵ درصد از کارگران هندی در بخش کشاورزی که بهره وری بالایی ندارد مشغول به کارند و این خودش عاملی بازدارنده برای اقتصاد این کشور بوده است.

جالب اینجاست که برخی صاحب نظران در جهان به مسئله تاثیر حاکمیت سیاسی چین روی اقتصادش توجه بیش از اندازه ای داشته اند و پیش بینی زمین خوردن اقتصاد چین از این بابت را می کردند. واقعاً هم برخی از سیاست های حکومت چین مثل سیاست کووید-صفر که محدودیت های شدید کروناوی را بر اجتماع اعمال کرده بود روی اقتصاد این کشور تاثیر منفی داشت اما به نظر می رسد که تاثیر سیاست بر اقتصاد چین به آن اندازه ای که صاحب نظران پیش بینی می کردند نبوده و است.